

200701827/1.

Datum uitspraak: 24 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/41493 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, van 13 februari 2007 in het
geding tussen:

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Op 16 juli 2003 en 26 mei 2005 heeft (hierna: de vreemdeling) bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen ingediend om haar verblijfsvergunningen regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij brieven van 11 augustus 2003 en 1 april 2004 heeft de vreemdeling zich bij de minister als schrijnend geval aangemeld.

Bij besluiten van 25 mei 2004 en 5 januari 2006 heeft de minister de aanvragen van de vreemdeling om haar verblijfsvergunningen regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 27 juli 2006 heeft de minister de daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 februari 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de Minister van Justitie een nieuw besluit op de gemaakte bezwaren neemt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 27 maart 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van zodanige vergunning afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf beschikt. Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel tot een onbillijkheid van overwegende aard zal leiden (hierna: de hardheidsclausule).

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de

hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij of krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt volgens die passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen gehonoreerd.

Volgens paragraaf B1/2.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), ten tijde en voor zover thans van belang, zoals gewijzigd bij Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000, nummer 2005/46 (hierna: WBV 2005/46), geldt vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 voor de vreemdeling die vóór 1 april 2001 een aanvraag om toelating als vluchteling als bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (oud) heeft ingediend en in de periode van 14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005 een verzoek in de vorm van een zogenaamde '14-1-brief' heeft gestuurd aan de minister en op welk verzoek nog niet een in rechte onaantastbare beslissing is genomen.

2.2. De staatssecretaris klaagt in het hoger beroepschrift dat de rechtbank, door - zakelijk weergegeven - te overwegen dat, nu de vreemdeling zich bij de minister als schrijnend geval heeft aangemeld, het beleid neergelegd in WBV 2005/46 tot gevolg heeft dat terzake van de door haar ingediende aanvragen om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperkingen "verblijf bij kind(eren)" en "medische behandeling" het mvv-vereiste niet langer kan worden gesteld, de strekking van dat beleid heeft miskend. Ter onderbouwing heeft de staatssecretaris onder meer verwezen naar de in overwegingen 2.2.1., 2.2.2. en 2.2.3. genoemde stukken.

2.2.1. In de door het toenmalige kamerlid Vos ingediende motie van 19 april 2005 (TK 2004-2005, 19 637 en 29344, nr. 922), die voor de minister kennelijk mede aanleiding is geweest voor de vooraangehaalde beleidswijziging, staat, voor zover thans van belang:

"(...)

verzoekt de regering af te zien van het eisen van een mvv (...) bij verblijfsverzoeken wegens schrijnendheid van de omstandigheden, die na 19 november 2004 zijn ingediend, (...)."

2.2.2. De bij deze motie gegeven toelichting (Handelingen TK, 19 april 2005, 74-4565) luidt, voor zover thans van belang:

"(...)

De minister heeft gezegd dat alle mensen die na 19 november [2004] een dergelijke brief aan haar sturen leges zullen moeten betalen. Dat zal ook gelden voor de personen van wie de brieven nog niet zijn beantwoord. Tevens zal voor hen een mvv-verplichting gelden. Mijn fractie kan dat niet volgen en zij zal dat niet accepteren."

2.2.3. In de algemene toelichting bij WBV 2005/46 (Stcrt. 2005, nr. 193, pagina 12) staat, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"Naar aanleiding van een toezegging van de toenmalige minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie op 14 januari 2003 om zaken alsnog op schrijnendheid te beoordelen zijn er brieven met een verzoek hiertoe binnengekomen. Ingevolge de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 19 november 2004, zaaknummer 200404931/1, zullen de meeste brieven opgevat moeten worden als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning.(...)

In het onderhavige wijzigingsbesluit is neergelegd dat vrijstelling wordt verleend van respectievelijk het mvv-vereiste, de plaats van indiening van een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier, het vastgestelde formulier voor het indienen van de aanvraag alsmede de legesverplichting. Deze vrijstellingen worden verleend aan een - gelet op de tijdsafbakening - duidelijk te onderscheiden groep vreemdelingen waarvan de Tweede Kamer heeft aangegeven het niet redelijk te vinden indien onverkort zou worden vastgehouden aan deze vereisten. (...)."

2.2.4. Uit het vorenstaande volgt dat het de bedoeling van de minister is geweest uitsluitend vrijstelling van het mvv-vereiste te verlenen bij de beoordeling van aanvragen om een verblijfsvergunning die een vreemdeling door middel van toezending van een zogenoemde '14-1-brief' heeft gedaan. Aldus heeft de staatssecretaris terecht betoogd dat het beleid, neergelegd in paragraaf B1/2.2.1 van de Vc 2000, ten tijde van belang, niet zover strekt dat ook bij andere verzoeken van een vreemdeling, die een '14-1-brief' heeft ingediend, vrijstelling van het mvv-vereiste wordt verleend. Dat dit niet uitdrukkelijk in de toelichting bij WBV 2005/46 staat vermeld, maakt dit, zoals de staatssecretaris terecht heeft gesteld, niet anders. Dat in dit geval is toegezegd de tweede '14-1-brief' te betrekken bij de lopende procedure, leidt evenmin tot een ander oordeel, reeds omdat de minister in het bij de rechtbank bestreden besluit op die toezegging is teruggekomen.

2.2.5. Hoewel de klacht dus terecht is voorgedragen, leidt deze niet tot het ermee beoogde doel. Daartoe is van belang dat de staatssecretaris niet is opgekomen tegen de overwegingen van de rechtbank dat het bestreden besluit, voor zover dat ziet op de beoordeling van de medische situatie van de vreemdeling en het ontbreken van een beoordeling van de schrijnendheid, onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en gemotiveerd en dat de vreemdeling ten onrechte niet in bezwaar is gehoord, welke overwegingen de vernietiging van het bestreden besluit zelfstandig kunnen dragen.

2.2.6. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.3. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. T.M.A. Claessens, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

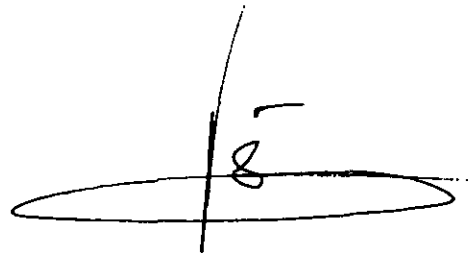
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 augustus 2007

348-502.

Verzonden: 24 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht
Nevenzittingsplaats Middelburg

AWB nummer: 06/41493
200.703.1955

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
ingevolge artikel 8:77 van de Algemene wet bestuursrecht

inzake

eiseres,
gemachtigde mr. P.R. Klaver,
advocaat te Bergen op Zoom,

tegen

de Minister van Justitie, voorheen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. I.L.B. Venghaus,
medewerkster bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

I. Procesverloop

Bij besluit van 27 juli 2006 heeft verweerder de bezwaren van eiseres tegen de besluiten van 25 mei 2004 en 5 januari 2006, waarbij de aanvragen om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel "verblijf bij kind(eren)" en "medische behandeling" werden afgewezen, ongegrond verklaard. Dit besluit is genomen door de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de bevoegdheid daartoe is per 14 december 2006 overgegaan naar de Minister van Justitie.

Op 24 augustus 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 9 januari 2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. Overwegingen

1. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Daarbij is bepaald dat aan de vergunning voorschriften kunnen worden verbonden.

Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, onder a en r, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kunnen de in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde beperkingen verband houden met gezinshereniging respectievelijk het ondergaan van medische behandeling.

Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, in samenhang met artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd, tenzij de vreemdeling behoort tot een bij artikel 17 van de Vw 2000 of artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 aangewezen categorie van vreemdelingen die van dit vereiste zijn vrijgesteld. Ingevolge artikel 17 van de Vw 2000 in samenhang met artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag evenmin afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, wanneer het stellen van het mvv-vereiste naar het oordeel van verweerder zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

In Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2005/46, neergelegd in hoofdstuk B1/2.2.1. (thans: B1/4.1.1.) van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), is onder meer bepaald dat het de bedoeling is dat van de bevoegdheid om tot toepassing van de hardheidsclausule over te gaan alleen gebruik wordt gemaakt in zeer bijzondere gevallen. Verder staat daarin – voor zover thans van belang – dat naar aanleiding van een door de Tweede Kamer op 26 april 2005 aangenomen motie op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 vrijstelling van het mvv-vereiste geldt voor de vreemdeling:

- die vóór 1 april 2001 een aanvraag tot toelating als vluchteling als bedoeld in artikel 15, eerste lid, van de Vw (oud) heeft ingediend; en
- in de periode van 14 januari 2003 tot en met 17 maart 2005 een verzoek in de vorm van een zogenaamde "14-1-brief" heeft gestuurd aan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, op welk verzoek nog niet een in rechte onaantastbaar geworden beslissing is genomen.

Als '14-1-brief' wordt aangemerkt een schriftelijk verzoek, dat voldoet aan alle volgende drie kenmerken:

- het verzoek is rechtstreeks ingediend bij de Minister (dan wel de IND); en
- het verzoek is niet ingediend met het in het VV voorgeschreven formulier; en
- het verzoek moet worden aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000. Aanvragen tot het verlengen van de geldigheidsduur of het wijzigen van de verblijfsvergunning vallen hier niet onder.

2. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

Eiseres verblijft sedert 14 maart 1999 in Nederland en heeft op 23 juni 1999 een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Het door eiseres ingestelde beroep tegen de afwijzing van deze aanvraag is bij uitspraak van 20 februari 2003 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Breda (AWB 01/17407), ongegrond verklaard.

Op 16 juli 2003 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier met als doel "verblijf bij kind".

Bij brief van 11 augustus 2003 heeft eiseres een beroep gedaan op toezeggingen van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie om schrijnende gevallen nogmaals te bezien en gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid. Op 6 november 2003 heeft verweerder eiseres meegedeeld geen ruimte aanwezig te achten om de

zaak van eiseres opnieuw te beoordelen. Op 16 december 2003 heeft eiseres tegen dit besluit bezwaar gemaakt.

Bij brief van 1 april 2004 heeft eiseres opnieuw een beroep gedaan op bovenbedoelde toezeggingen van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, waarna verweerder eiseres bij brief van 28 april 2004 heeft meegedeeld dat de door eiseres ingezonden informatie zal worden betrokken bij de besluitvorming.

Op 26 mei 2005 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel "medische behandeling".

3. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt dat eiseres niet voor de gevraagde vergunningen in aanmerking komt omdat zij niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het doel waarvoor de verblijfsvergunningen zijn aangevraagd. Verweerder stelt dat alleen de vraag aan de orde is of van eiseres kan worden gevraagd terug te keren naar het land van herkomst, dat wil zeggen of zij medisch gezien in staat is om te reizen dan wel of handhaving van het mvv-vereiste zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Verweerder stelt onder verwijzing naar de door het Bureau Medische Advisering (BMA) op 29 april 2004 en 7 december 2005 uitgebrachte adviezen dat eiseres geen geslaagd beroep kan doen op de hardheidsclausule.

4. Eiseres beroept zich op WBV 2005/46. Voorts stelt zij dat de medische zorg in haar land van herkomst niet beschikbaar, niet toegankelijk en niet adequaat is. Ook medicijnen zijn in het land van herkomst niet beschikbaar. Zij stelt dat er sprake is van een medische noodsituatie. Tot slot stelt eiseres dat zij ten onrechte niet in bezwaar is gehoord.

De rechtbank overweegt het volgende.

5. De rechtbank leidt, evenals verweerder, uit de bewoordingen van de brieven van 11 augustus 2003 en 1 april 2004 af, dat eiseres (mede) in aanmerking wenst te komen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van de toezeggingen die door de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie op 14 januari 2003 zijn gedaan om in schrijnende gevallen met gebruikmaking van zijn discretionaire bevoegdheid alsnog verblijf toe te staan. Er is derhalve sprake van 14-1-brieven, als bedoeld in WBV 2005/46, welke als aanvragen moeten worden aangemerkt. De rechtbank overweegt voorts dat het bezwaar tegen de afwijzing van de eerste 14-1-brief te laat is ingediend. Op de tweede brief was evenwel ten tijde van het bestreden besluit nog niet beslist door verweerder.

6. De rechtbank stelt vervolgens vast dat verweerder in het bestreden besluit niet is ingegaan op het beroep van eiseres op de toezeggingen van de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, terwijl dit in de brief van 28 april 2004 in reactie op de brief van eiseres van 1 april 2004 wel was toegezegd.

7. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hiermee miskend dat de door eiseres ingediend aanvragen mede in het licht van voornoemde toezeggingen dienden te worden beoordeeld. De rechtbank benadrukt dat het in WBV 2005/46 neergelegde beleid voorziet in een categoriale vrijstelling van het mvv-vereiste, los van het verblijfsdoel waarvoor de reguliere aanvraag is ingediend. Dit beleid heeft naar het oordeel van de rechtbank dan ook tot gevolg dat het mvv-vereiste ten aanzien van de hierin genoemde categorie vreemdelingen niet langer kan worden gesteld terzake van de door hen ingediende aanvragen om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

8. De rechtbank neemt daarbij voorts in aanmerking dat verweerder bij brief van 28 april 2004 aan eiseressen heeft meegedeeld dat er geen ruimte aanwezig is om hun zaak met betrekking tot de asielpcedure opnieuw te beoordelen, maar dat de brief wel wordt betrokken bij de nog te nemen beslissing in hun reguliere procedure. Ondanks deze toezegging heeft verweerder in het bestreden besluit nagelaten op de nog openstaande 14-1-brief van eiseres te beslissen. In het bestreden besluit, noch ter zitting is hiervoor een plausibele verklaring is gegeven.

9. Het bestreden besluit is dan ook onvoldoende zorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd. Gelet hierop kan het bestreden besluit niet in stand blijven.

De rechtbank overweegt voorts het volgende.

10. Verweerder heeft zijn standpunt dat eiseres naar het land van herkomst kan reizen en aldaar de mvv-procedure kan afwachten, gebaseerd op een tweetal rapporten van het BMA van 29 april 2004 en 7 december 2005.

Door eiseres is hangende de bezwaarprocedure een verklaring overgelegd van 21 maart 2006 van de behandelend psychologe/psychotherapeute en psychiater. Verweerder heeft geen aanleiding gezien om deze verklaring ter nadere advisering aan het BMA toe te sturen, omdat reeds op 28 november 2003 een brief van beide behandelaars met dezelfde strekking is overgelegd, zodat er volgens verweerder van kan worden uitgegaan dat de gestelde problematiek reeds bekend was en is meegenomen in de BMA-adviezen.

11. Uit de brief van 21 maart 2006 blijkt evenwel dat de gezondheid van eiseres achteruit gaat en dat eiseres steeds vaker ook last heeft van suïcidale ideatie, terwijl daarvan ten tijde van voornoemde brief van 28 november 2003 nog geen sprake was.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder niet zonder een nader advies van het BMA heeft kunnen stellen dat eiseres naar haar land van herkomst kan reizen en aldaar de behandeling van de mvv-procedure kan afwachten.

12. Ook in zoverre is het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig voorbereid en ontbreekt een deugdelijke motivering. Ook daarom kan het bestreden besluit niet in stand blijven.

13. Ten aanzien van de gestelde schending van de hoorplicht is de rechtbank, gelet op het voorgaande, van oordeel dat niet gesproken kan worden van een kennelijk ongegrond bezwaar. Verweerder heeft eiseres dan ook ten onrechte niet in bezwaar gehoord.

14. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wegens strijd met het bepaalde in de artikelen 3:2, 7:2 en 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Het beroep is derhalve gegrond.

15. De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,—.

III. Uitspraak

De rechtbank 's-Gravenhage,

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit;

bepaalt dat verweerder een nieuw besluit op het bezwaarschrift neemt;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,—, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiseres dient te vergoeden;

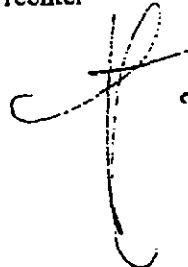
gelast dat de Staat der Nederlanden als rechtspersoon het door eiseres betaalde griffierecht ad € 141,— vergoedt.

Aldus gedaan en in het openbaar uitgesproken op **13 FEB 2007**
door mr. B.F.Th. de Roos, rechter, in tegenwoordigheid van mr. H.M.J. Slabbekoorn,
griffier.

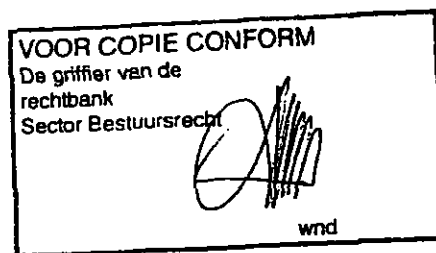
De griffier

De rechter

Afschrift verzonden op: **13 FEB 2007**

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

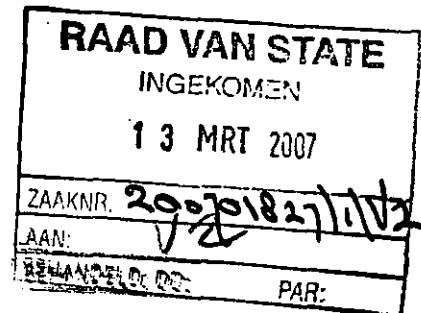
Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleevers
Fortuijn advocaten
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestrenge Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA Den Haag

onze ref. GH/JR/51009071
uw ref. -
inzake SvJ/
(IND nr. 9507.18.6046)

G.M.H. Hoogvliet
Advocaat
t (070) 515 37 03
f (070) 515 30 91
gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

13 maart 2007

Hoogedelgestrenge heer,

Namens de Staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik u hierbij een hogerberoepsschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van dit hogerberoepsschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. P.R. Klaver te Bergen op Zoom.

Vanwege mijn afwezigheid worden deze brief en het hogerberoepsschrift namens mij ondertekend door mijn kantoorgenote mr. H.M. Fahner.

Met de meeste hoogachting,

G.M.H. Hoogvliet

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 MRT 2007	
ZAAKNR.	✓2
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE
(voorheen de Minister van Justitie,
daarvoor: de Minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie),
(Ministerie van Justitie,
Schedeldoekshaven 100, 2511 EX Den Haag),
a p p e l l a n t,
gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag).

tegen

verblijvende te Helmond,
v e r w e e r d e r,
gemachtigde: mr. P.R. Klaver,
advocaat te Bergen op Zoom
(Postbus 386, 4600 AJ Bergen op Zoom).

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Middelburg, van 13 februari 2007, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 06/41493).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 24 augustus 2006 gegrond verklaard, is het besluit van 27 juli 2006 vernietigd, is bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het bezwaarschrift neemt en is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 Bij besluit van 27 juli 2006 zijn de bezwaren van verweerder tegen de besluiten van 25 mei 2004 en 25 januari 2006, respectievelijk betrekking hebbend op de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel “verblijf bij kinderen” en de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier met als doel “medische behandeling”, ongegrond verklaard.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met enkele onderdelen van de uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. Bij een aantal andere overwegingen die op zichzelf het dictum van de uitspraak kunnen dragen legt de staatssecretaris zich neer. De staatssecretaris wenst met dit appel te voorkomen in het vervolgtraject gebonden te zijn aan de hierna te bestrijden rechtsoverwegingen.

2 Grieven

- 2.1 In rov. II.6 stelt de rechtbank vast dat in het bestreden besluit niet is ingegaan op het beroep van verweerder op de toezeggingen van de toenmalige minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, hetgeen in zoverre juist is dat in het bestreden besluit geen inhoudelijke overwegingen zijn opgenomen die rechtstreeks betrekking hebben op de aanvraag van 1 april 2004 om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning regulier in verband met – kort gezegd – schrijnendheid. In het bestreden besluit is wel opgenomen dat in tegenstelling tot hetgeen in de brief van 28 april 2004 is meegedeeld, een afzonderlijke beslissing op de zogenaamde “Nawijn-oproep” zal worden genomen. Aan het slot van rov. II.5 stelt de rechtbank – terecht – vast dat op de tweede brief – die van 1 april 2004 – ten tijde van het bestreden besluit nog niet was beslist.

Die beslissing is genomen bij besluit van 17 augustus 2006, waartegen op 24 augustus 2006 een bezwaarschrift is ingediend. Die procedure is thans niet aan de orde.

2.2 Vervolgens overweegt de rechtbank in rov. II.7 ten onrechte:

"Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hiermee miskend dat de door eiseres ingediend(e) aanvragen mede in het licht van voornoemde toezeggingen dienden te worden beoordeeld. De rechtbank benadrukt dat het in WBV 2005/46 neergelegde beleid voorziet in een categoriale vrijstelling van het mvv-vereiste, los van het verblijfsdoel waarvoor de reguliere aanvraag is ingediend. Dit beleid heeft naar het oordeel van de rechtbank dan ook tot gevolg dat het mvv-vereiste ten aanzien van de hierin genoemde categorie vreemdelingen niet langer kan worden gesteld ter zake van de door hen ingediende aanvragen om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd."

2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. II.8:

"De rechtbank neemt daarbij voorts in aanmerking dat verweerder bij brief van 28 april 2004 aan eiseressen (eiseres?) heeft meegedeeld dat er geen ruimte aanwezig is om hun (haar?)zaak met betrekking tot de asielprocedure opnieuw te beoordelen, maar dat de brief wel wordt betrokken bij de nog te nemen beslissing in hun (haar?)reguliere procedure. Ondanks deze toezegging heeft verweerder in het bestreden besluit nagelaten op de nog openstaande 14-brief van eiseres te beslissen. In het bestreden besluit, noch ter zitting is hiervoor een plausibele verklaring (...) gegeven."

2.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. II.9:

"Het bestreden besluit is dan ook onvoldoende zorgvuldig voorbereid en ondeugdelijk gemotiveerd. Gelet hierop kan het bestreden besluit niet in stand blijven."

3 **Aanvulling en toelichting**

3.1 De bezwaren van de staatssecretaris zijn met name gericht op de brede strekking die de rechtbank toekent aan de vrijstelling van het mvv-vereiste die in TBV 2005/46 is vervat.

In de thans geldende tekst van de circulaire is deze vrijstelling opgenomen in hoofdstuk B1/4.1.1.

3.2 Zoals ook in de circulaire is aangegeven is de vrijstelling van het mvv-vereiste die hier aan de orde is, ingegeven door een door de Tweede Kamer op 26 april 2005 aangenomen motie. Het betreft de motie-Vos, voorgesteld op 19 april 2005, waarin de Kamer de regering verzoekt af te zien van het eisen van een mvv en legesbetaling bij verblijfsverzoeken wegens schrijnendheid van de omstandigheden die na 19 november 2004 zijn ingediend.

Zie:

- TK, 2004-2005, 19 637 en 29 344, nr. 922.

- 3.3 Dat de motie niet de strekking had om alle vreemdelingen die op enig moment een 14-1-brief hebben ingediend vrij te stellen van het mvv-vereiste, ongeacht welke aanvraag aan de orde was, blijkt niet alleen uit de tekst van de motie, maar ook uit de toelichting die het toenmalige kamerlid Vos in de Kamer heeft gegeven:

"De minister heeft gezegd dat alle mensen die na 19 november een dergelijke brief aan haar sturen leges zullen moeten betalen. Dat zal ook gelden voor de personen van wie de brieven nog niet zijn beantwoord. Tevens zal voor hen een mvv-verplichting gelden. Mijn fractie kan dat niet volgen en zij zal dat niet accepteren. Daarom dien ik de volgende motie in."
(Handelingen TK, 19 april 2005, 74-4565)

- 3.4 Eveneens naar aanleiding van het aannemen van eerder bedoelde motie is in eerder bedoeld WBV ook een vrijstelling opgenomen ter zake van de verplichting om leges te voldoen.

In de thans geldende tekst van de circulaire is deze vrijstelling opgenomen in hoofdstuk B1/9.6.

- 3.5 In de toelichting op het WBV (Stcrt. 5 oktober 2005, nr. 193, blz. 12) wordt uiteengezet wat de aanleiding is geweest voor de diverse vrijstellingen. Uit het algemeen deel van de toelichting blijkt onmiskenbaar dat één en ander moet worden gezien in het licht van de verdere behandeling van de zogenaamde 14-1-brieven. In de toelichting wordt gerefereerd aan de brief van 18 maart 2005 van de toenmalige minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (TK, 2004-2005, 19 637 en 29 537, nr. 910) en aan eerder bedoelde motie. Vervolgens lezen we:

"In het onderhavige wijzigingsbesluit is neergelegd dat vrijstelling wordt verleend van respectievelijk het mvv-vereiste, de plaats van indiening van een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier, het vastgestelde formulier voor het indienen van de aanvraag alsmede de legesverplichting."

- 3.6 In de toelichting wordt ten aanzien van de vrijstelling van de verplichting de aanvraag op een zekere plaats in te dienen en ten aanzien van de vrijstelling leges te betalen met zoveel woorden gezegd dat die vrijstelling vanzelfsprekend alleen geldt voor de behandeling van de zogenaamde 14-1-brief. De vrijstelling geldt niet voor eventuele eerdere of latere aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier. Dat dit niet expliciet bij de vrijstelling van het mvv-vereiste wordt vermeld, rechtvaardigt niet de conclusie dat uit de toelichting a contrario zou moeten worden afgeleid dat de vrijstelling van het mvv-vereiste niet alleen aanvragen om een verblijfsvergunning vanwege schrijnendheid betreft, maar ook andere, eventueel eerder of later gedane

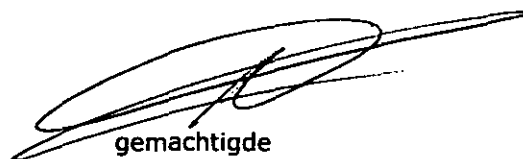
aanvragen, ongeacht welke beperking is beoogd. Uit de wordingsgeschiedenis van dit beleid blijkt duidelijk dat de vrijstellingen betrekking hebben op de beoordeling van de (als aanvragen aan te merken) zogenaamde 14-1-brieven.

- 3.7 De rechtbank geeft aan de vrijstelling van het mvv-vereiste daarentegen een veel ruimere strekking. De vrijstelling geldt in de visie van de rechtbank kennelijk niet alleen voor de beoordeling van de 14-1 aanvraag, maar ook voor andere aanvragen, ongeacht of zij eerder, dan wel (veel) later zijn ingediend. De vrijstelling geldt volgens de rechtbank kennelijk ook voor de aanvraag van verweerder die ruimschoots na 18 maart 2005 is gedaan – namelijk op 26 mei 2005 – ter zake van de beoogde medische behandeling. Door deze interpretatie zou deze vrijstelling nauwelijks beperkt zijn, althans niet beperkt zijn tot de beoordeling van 14-1 brieven als zodanig en zelfs (kunnen) gelden indien reeds onherroepelijk negatief op de 14-1 brief is beslist en de desbetreffende vreemdeling vervolgens opnieuw een aanvraag indient met een regulier doel.
- 3.8 De rechtbank heeft bij haar oordeel in aanmerking genomen dat bij brief van 28 april 2004 is meegedeeld dat de brief zal worden betrokken bij het nog te nemen besluit in de reguliere procedure. Die omstandigheid kan echter niet bewerkstelligen dat zou moeten worden geconcludeerd dat verweerder in allerlei procedures, ongeacht het beoogde doel ervan, vrijgesteld zou zijn c.q. zou moeten worden van het mvv-vereiste. De desbetreffende brief is van voor de uitspraken van uw Afdeling van november 2004 waarmee duidelijk werd dat dergelijke brieven in voorkomend geval als een aanvraag in de zin van de Awb moesten worden beschouwd. In het bestreden besluit is expliciet aangegeven dat op die aanvragen een afzonderlijke beslissing zou worden gegeven. Het is duidelijk dat daarmee is teruggekomen op de beschikking van 25 mei 2004, voorzover daarin is gesteld dat daarin het beroep van betrokkene op de zogenoemde Nawijn-regeling mede wordt betrokken. De rechtbank gaat daar kennelijk – en terecht – ook vanuit, gezien de laatste zin van rov. II.5. Er is geen enkele reden te veronderstellen dat het bestreden besluit mede betrekking heeft op de 14-1 aanvraag, in tegendeel: expliciet blijkt dat dat niet is beoogd en dat een afzonderlijk besluit in eerste instantie ter zake zou worden genomen.
- 3.9 Uit het voorgaande vloeit voort dat de rechtbank de strekking van de vrijstelling van het mvv-vereiste die is opgenomen in WBV 2005/46 heeft miskend. Ter zijde zij opgemerkt dat in de beslissing die inmiddels is genomen naar aanleiding van de 14-1 aanvraag het mvv-vereiste ook inderdaad – conform het gestelde in de circulaire – niet is tegengeworpen. Er is dan ook geen enkele reden (rechtens) tot uitgangspunt te nemen dat een vreemdeling die een 14-1 brief heeft ingezonden ook in andere procedures waarin een regulier verblijfsdoel aan de orde is, categoriaal zou zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste.

4 Conclusie

- 4.1 Uit het voorgaande vloeit voort dat de primaire grond voor de conclusie dat het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en ondeugdelijk is gemotiveerd niet juist is.
- 4.2 De bestreden uitspraak kan in zoverre dan ook geen stand houden. Dit moet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit onder handhaving van de gegrondverklaring van het beroep, dan wel tot bevestiging van het bestreden besluit met verbetering van gronden.

Den Haag, 13 maart 2007

gemachtigde

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 03
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009071
referentie	IND-9507.18.6046